

Prima instanță - Judecătoria Edineț, sediul Central (jud. : E. Pșenița)
Instanța de Apel - Curtea de Apel Bălți (jud. : I. Grosu; A. Garbuz; A. Ciobanu)

ÎNCHEIERE

24 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Mancuș Vladlen,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Mancuș Vladlen
împotriva lui Marian Loredan privind încasarea prejudiciului moral cauzat prin
contravenție și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 05 noiembrie 2020 prin care s-a
respins apelul declarat de Mancuș Vladlen și s-a menținut hotărârea Judecătoriei
Edineț, sediul Central din 05 noiembrie 2020,

c o n s t a t ă :

La 01 iunie 2020, Mancuș Vladlen s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de
chemare în judecată împotriva lui Marian Loredan privind încasarea prejudiciului
moral cauzat prin contravenție și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a menționat că, la 11 ianuarie 2019, a fost bătut cu punii și
picioarele, de către Marian Loredan, Parasciuc Vadim și Scorțescu Victor, iar în urma
acțiunilor a primit mai multe leziuni corporale ”echimoze la cap, gât și față, excoriația
la spinare pe stîngă, fractura oaselor nazale și dintelui la maxila pe dreapta, comotie
cerebrală, care au fost produse prin acțiunea traumatică a unui corp concondent dur”,
iar prin raportul medico-legal acestea fiind calificate ca vătămări ușoare a dereglării
sănătății de scurtă durată.

Ca urmare, a fost pornită cauza penală faptul comiterii de către Parasciuc Vadim
și Scorțescu Victor a infracțiunii prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal.

Materialul cauzei penale nr.2019140041 în cadrul urmăririi penale a fost
disjungat, fiind întocmite materialele cauzei cu nr. 2019140240 privind pornirea
procesului contravențional în privința lui Marian Loredan.

La 27 decembrie 2019, a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție
cu nr. MAI04949326 și decizia cu privire la contravenție, prin care Marian Loredan a
fost recunoscut vinovat de săvârșirea contravenției prevăzute de art. 354 Cod
Contravențional și sancționat cu amendă în mărime de 10 u. c.

Respectiv, Marian Loredan prin acțiunile sale ilegale i-au cauzat prejudiciu moral
care consideră oportun a fi estimat în cuantum de 30 000 lei, suferințe psihice

suportate de el pe parcursul deplasărilor către organele urmăririi penale, instituții medicale și disconfort emoțional, precum și stări de stres și din cauza amintirilor neplăcute ce s-au petrecut.

Marian Loredan prin acțiunile sale i-a provocat stări de frică/teamă pentru viața și sănătatea sa. Având în vedere că este nevoit să apeleze la structurile judiciare, întru a redobândi drepturile ce au fost încălcate, situație ce a creat disconfort emoțional, precum și stări de stres din cauza amintirilor neplăcute ce sau petrecut, respectiv consideră că pârâtul are obligația de a recupera prejudiciului moral în cuantum de 30 000 de lei.

Astfel, prin acțiunile ilegale ale pârâtului i s-a adus atingere la dreptul extrapatrimonial manifestată prin stările sale psihologice și anume: prin dezechilibru emoțional, social și alte atribute ce definesc statutul moral.

Dauna morală, reprezintă rezultatul dăunător direct de natură patrimonială al unei fapte ilicite prin care se aduce o vătămare valorilor și drepturilor extrapatrimoniale ce sunt strâns legate de personalitatea umană.

Prin hotărârea Judecătorei Edineț, sediul Central din 29 iulie 2020, cererea de chemare în judecată depusă de Mancuș Vladlen, s-a respins ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța a conchis că, potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție din 27 decembrie 2019 Marian Loredan a fost sancționat contravențional în baza art.354 Cod Contravențional, pentru faptul că acesta la 11 ianuarie 2019. Marian Loredan nu l-a gresat, ci l-a apărat pe Mancuș Vladlen la data de 11 ianuarie 2019.

Prin săvârșirea acțiunilor descrise în procesul-verbal cu privire la contravenție din 27 decembrie 2019 pârâtul nu putea cauza reclamantului careva suferințe psihice și respectiv careva prejudiciu moral reclamantului.

Nefiind acord cu hotărârea primei instanțe, la 31 iulie 2020 avocatul Sandu Stela acționând în interesele lui Mancuș Vladlen a declarat apel solicitând admiterea apelului, casarea integrală hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea înaintată să fie admisă integral.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 05 noiembrie 2020, s-a respins apelul declarat de Mancuș Vladlen și s-a menținut hotărârea Judecătorei Edineț, sediul Central din 29 iulie 2020.

La 27 decembrie 2020, Mancuș Vladlen a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 05 noiembrie 2020 solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond și emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

În motivare a invocat că, nu este de acord cu soluția instanței de apel. Instanța de fond și apel s-au pronunțat restrâns și pripit asupra cauzei, interpretând cele invocate în cererea de chemare în judecată precum și în cererea de apel sub un aspect limitat, văzând doar soluția de a respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată.

Recurentul consideră că solicitarea de încasare a prejudiciului moral este justă, , instanța de fond cât și instanța de apel au interpretat eronat legea materială, au apreciat arbitrar probele din dosar încălcând astfel drepturile și libertățile fundamentale ale omului, dreptul la un proces echitabil.

Soluția adoptată de instanța de apel nu cuprinde motivele pe care se sprijină soluția sa cu privire la respingerea cererii de apel. Instanța a trecut în mod superficial asupra circumstanțelor cauzei.

Soluția dată de către instanța de apel este una pripită fără elucidarea pe deplin a circumstanțelor cauzei și fără determinarea exactă a naturii juridice a litigiului, criteriu, care presupune prin sine lămurirea completă și certă a situației de fapt sub toate aspectele invocate.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Bălți a pronunțat dispozitivul deciziei la 05 noiembrie 2020.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Cererea de recurs a fost declarată la 27 decembrie 2020, respectiv, în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, la 25 ianuarie 2021, instanța de recurs a comunicat intimatului recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței în termen de o lună de la data primirii scrisorii, fiind recepționat la 02 februarie 2021, potrivit avizului de recepție (f.d. 156).

Până la data examinării recursului, intimatul referință nu a depus.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se

invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Mancuș Vladlen, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Mancuș Vladlen.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari

Nina Vascan

Victor Burduh